

Arrest

nr. 116 179 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente ZEMST, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 24 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 augustus 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 27 augustus 2013 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. MEULEMANS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 2 mei 2012 een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging. Op 17 juli 2012 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een visum lang verblijf (type D) aan verzoekster.

Op 21 september 2012 diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voormelde visumweigering. Deze procedure is nog hangende.

Verzoekster diende vervolgens een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), waarna zij in het bezit werd gesteld van een toeristisch visum, geldig tot 13 juli 2013.

Op 16 augustus 2013 bood verzoekster zich aan bij het gemeentebestuur van Zemst om een aanvraag tot verblijf in te dienen in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Op 21 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 27 augustus 2013 nam de burgemeester van Zemst een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Dit is de tweede bestreden beslissing.

"Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarden van artikel 12 bis § 1 van de Vreemdelingenwet; zij is enkel in het bezit van een toeristen visum..."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°, 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze

beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

2.2. In casu werpt de verzoekende partij in een derde middel de schending op van artikel 8 van het EVRM:

"Middel III : artikel 8, tweede deel van het EVRM in combinatie met de fair balance toets. Aangezien artikel 8, tweede deel van het EVRM stelt : (...). Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang en de belangen van de persoon waarbij artikel 8 van het EVRM de richtlijnen tussen dat evenwicht heeft vastgelegd. Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serie A, nr. 16, p 15. Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (in casu bestaand huwelijk, volledig dossier inzake artikel 10, blanco strafregister, de leeftijd van verzoekster en haar echtgenoot, het feit dat de eerste vijf jaar in het land van herkomst geen aanvraag mogelijk is) en de bescherming van de belangen van de staat (uitwijzingsbeleid) op hetwelk de inmenging steunt. Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002. Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999. Dat verzoeker hierdoor bovendien niet in de mogelijkheid is om na te gaan of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen. Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk Aangezien derhalve de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 van het EVRM mag geschonden worden. Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743. Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936. Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan. Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk. Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim /Turkije. Dat de belangenafweging duidelijk niet werd gemaakt ondanks de nieuwe wet van 8 juli 2011, van kracht sinds 22 september 2011 zulks voorziet, met name dat een evenredigheidstoets dient gemaakt te worden. Aangezien ook inzake het arrest Chorfi door het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich beschermt; Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl.5-8, 26. Dat door DVZ geen redelijke termijn zoals voorzien in artikel 6 van het EVRM kan worden nagekomen zodat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel wanneer het gezinsleven bijna een jaar later pas kan aangevat worden zodat hierdoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Zie RvSt 18 december 2003, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 260. Dat zelfs het kleinste belang volstaat inzake gezinshereniging, al dan niet lid van een burger van de Unie. Zie arrest van 13 maart 2012 nr. 77 134 in de zaak RvV 80 470. Dat inzake het belang van verzoekster uitermate groot is nu zij conform de instructies van de ambassade indien zij niet tijdig België heeft verlaten de eerste vijf jaar niet meer zal toegelaten worden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Aangezien zulks onbetwistbaar een moeilijk te herstellen nadeel zal uitmaken waardoor minstens de schorsing zich opdringt en waarbij verzoekster Uw Raad vraagt om verlenging van termijn te bekomen opdat zij de nodige documenten tijdig, binnen een legaal verblijf kan indienen, Dat trouwens een langdurige breuk wegens verwijdering van een familielid wordt aangetoond hetgeen er een schending uitmaakt van artikel 8. Zie RvSt d.d. 22.01.2004 nr. 127 325, Tijdschrift Vreemdelingenrecht jaargang 2004 blz. 58".

2.3. Artikel 8 van het EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht, en luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er in voorkomend geval geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het gezinsleven niet elders kan leiden.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, RACE. 1992, z.p.).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, Arr. RvS 1994, z.p.; RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, Arr. RvS 1993, z.p.) De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr. 170.806; RvV 27 november 2007, nr. 4.070).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 6 van het EVRM, laat de verwerende partij nog gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde

strafvervolgning. De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort - rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft - vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

De Raad benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het legaal verblijf van de verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing reeds meer dan twee maanden verstreken was, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten moest betekenen. Dienaangaande verwijst de Raad naar de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“schending redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel. Aangezien Uw Raad weliswaar niet in de plaats kan treden van de verwerende partij inzake bevoegdheden die haar toebehoren maar wel indien tegen alle redelijkheid een beslissing wordt genomen of een onwettige beslissing die hogere rechtsnormen schendt. Zie RvS 17 december 2003, nr. 126 520; Dat de verwerende partij hier onbetwistbaar misbruik heeft gemaakt, zelfs haar bevoegdheid overschrijdt in haar beoordelingsvrijheid door zich kennelijk onredelijk op te stellen inzake aanvragen gezinsherenigingen. Zie 26 september 2005, nr; 149 347. Dat immers de verzoekende partij duidelijk inlichtingen had gevraagd aan de gemeente Zemst die op haar beurt contact heeft opgenomen met de verwerende partijen inzake een geplande aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 en 12 bis § 1 tweede lid. Dat hiervoor tal van documenten nodige waren waaronder:

- *Huwelijksakte*
- *geboortebewijs*
- *bewijs van behoorlijke huisvesting*
- *bewijs van stabiele en regelmatige inkomsten*
- *bewijs van goed gedrag en zeden*
- *huurovereenkomst, ...*

Dat niettemin zonder enige motivering wordt gesteld : "Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarden van artikel 12 bis § 1 van de Vreemdelingenwet ; zij is enkel in het bezit van een toeristen visum." Dat verzoeker alle gevraagde stukken heeft binnengebracht en hiermee ook de indruk werd gewekt dat de aanvraag ontvankelijk zou verklaard worden; Dat verzoekster bovendien buitengewone omstandigheden had aangetoond nu zij pas over alle documenten kon beschikken doch haar visum op het ogenblik van indiening was verstrekt gezien de duurtijd voor het bekomen en afleveren van de documenten. Dat DVZ, gezien de lopende procedure waarvan zij op de hoogte was via de gemeente Zemst, had dienen te adviseren tot het aanvragen van een verlenging van verblijf, hetgeen mogelijk is. Zie onuitgegeven arrest van 29 januari 2009 (nr. 22 290) in de zaak RvV 32 115 Dat nergens uit het administratief dossier (zie bovenvermelde zaak) blijkt dat zulks mogelijk was en verzoekster hiervan in kennis werd gesteld zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden en dan ook in de gelijklopende zaak werd besloten dat de minister bij het nemen van de bestreden beslissing een kennelijk onredelijk gebruik gemaakt heeft van zijn beoordeling vrijheid. Dat in elk geval bij verzoekster de schijn werd gewekt dat haar dossier volledig was daar enkel een opmerking (mondeling) door de gemeente werd gemaakt omtrent het feit dat geen geregistreerde huurovereenkomst werd voorgebracht terwijl haar echtgenoot heeft toegelicht dat het gaat om een recht van bewoning (als concierge)."

3.1.2. De verzoekende partij acht de opgeworpen rechtsregels geschonden, doordat zonder enige motivering zou worden gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat de schijn zou zijn gewekt dat haar dossier volledig was.

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1 ° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten voor het einde van deze machtiging en hij voor het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en der de streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

Uit artikel 12bis van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in beginsel een aanvraag tot gezinshereniging vanuit het buitenland moet indienen. Slechts in drie welomschreven gevallen kan zij dit in België doen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1. als hij reeds beschikt over een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden;
2. als zij reeds beschikt over een machtiging tot verblijf van maximaal drie maanden;
3. als zij zich bevindt in buitengewone omstandigheden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar verblijfsvergunning vervallen is sinds 13 juli 2013, zodat zij zich niet in één van de eerste twee vermelde situaties bevindt. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Bovendien moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts beschikte over een toeristisch visum, zoals terecht opgemerkt door de burgemeester van Zemst.

De burgemeester van Zemst heeft bijgevolg niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de verzoekende partij aan geen enkel van de voorwaarden beantwoordt, zoals voorzien in artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

De Raad laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag voor een toelating tot verblijf heeft aangevoerd dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden, die haar zouden verhinderen om naar haar land van herkomst terug te keren, om aldaar het vereiste visum aan te vragen.

Bijgevolg kan verzoekster niet worden gevolgd dat de burgemeester van de gemeente Zemst diende te motiveren nopens de buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk en evenmin toont zij aan dat het bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op dit punt evenmin aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij betoogt dat zij door de Dienst Vreemdelingenzaken diende te worden geadviseerd om haar verblijf te verlengen, gelet op de lopende procedure gezinshereniging. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd. De verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar haar visum kort verblijf, gezien de periode van toegestaan verblijf reeds ruimschoots was verstreken op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag.

De Raad beklemtoont dat de verzoekende partij het Rijk is binnengekomen met een visum kort verblijf, voor toeristische doeleinden, zodat de verzoekende partij minstens behoorde te weten dat haar regelmatig verblijf uiterlijk op 13 juli 2013 zou verstrijken. Terwijl de verzoekende partij zich slechts meer dan een maand nadien aanbood bij het gemeentebestuur om te worden gemachtigd tot verblijf. Gelet op

het feit dat de verzoekende partij na het verstrijken van haar visumtermijn nog steeds op het grondgebied werd aangetroffen, vermocht de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij ter kennis te brengen.

Het evenredigheidsbeginsel eist dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen het doel en de daartoe aangewende middelen. In het kader van het administratief recht heeft de term evenredigheidsbeginsel betrekking op het vereiste dat er een evenwichtige belangenafweging door de overheid moet plaatsvinden. De overheid moet bij haar optreden, beleidsmatig en *in concreto*, zorgvuldig nagaan welke maatregelen het meest passend zijn om de gewenste doelstellingen te bereiken. Daarbij mogen de nadelige gevolgen van de maatregelen voor belanghebbenden niet onevenredig in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De burgemeester van Zemst heeft niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de verzoekende partij aan geen enkel van de voorwaarden, zoals voorzien in artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet, beantwoordt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Middel II : motiveringsplicht artikel 10,11 en 191 van de GW en de antidiscriminatie wet. Aangezien de rechten en plichten voorzien in de grondwet ook van toepassing zijn op alle vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven (artikel 191 van de GW). Dat conform artikel 10 en 11 van de GW er geen sprake mag zijn van discriminatie nu indien verzoekster duidelijk was geïnformeerd omtrent de mogelijkheid verlenging aan te vragen gezien haar opdracht bepaalde documenten binnen te brengen zij tov van hen die wel geïnformeerd worden in een ongelijke en gediscrimineerde positie wordt gebracht. Dat in die zin vanzelfsprekend ook de anti-discriminatie wet van 10 mei 2007 wordt geschonden.”

3.2.2. De verzoekende partij acht de opgeworpen rechtsregels geschonden, doordat zij gediscrimineerd zou worden ten opzichte van vreemdelingen die wel geïnformeerd werden nopens de mogelijkheid om verlenging te vragen van haar verblijf.

De uiteenzetting over de schending van de antidiscriminatielwet van 10 mei 2007 ontbeert de vereiste duidelijkheid. Verzoeksters uiteenzetting laat niet toe vast te stellen welke wetsbepaling zij precies geschonden acht. Niet alleen laat verzoekster na enig artikelnummer of enige dienstige toelichting te vermelden, zij gaat er ook aan voorbij dat er op 10 mei 2007 verscheidene wetten om discriminatie te bestrijden, werden afgekondigd en dat de omschrijving niet toelaat te begrijpen op welke wet zij doelt. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg, bij gebreke aan de vereiste duidelijkheid, onontvankelijk.

De summier beschouwingen maken evenmin een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aannemelijk, gelet op het feit dat zij niet aantoon dat zij zich in een volstrekt gelijkaardige situatie bevindt als de vreemdelingen waarnaar de verzoekende partij verwijst.

Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoekster laat evenwel na dit te doen.

De verzoekende partij toont niet aan er sprake is van enige willekeur gezien de bestreden beslissing verwijst naar concrete elementen die eigen zijn aan de verzoekende partij haar specifieke situatie. De verzoekende partij toont met haar beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC